

★★★ STEHLÍKOVINY ★★★

VOLEBNÍ NOVINY EDUARDA STEHLÍKA

SVOBODA SE BRÁNÍ, O SVOBODĚ SE NEDISKUTUJE!

Foto: Michal Čížek

Zadavatel/Zpracovatel: Koalice ODS a KDU-ČSL

Proč kandiduji do Senátu?

Aby se historie neopakovala!

Kandidaturu do Senátu jsem zvažoval několik měsíců. Dobře si totiž uvědomuji, že je něco úplně jiného o politice a dějinných událostech psát a do politiky aktivně vstoupit.

V mém rozhodování nakonec sehrála svou roli i ta skutečnost, že v této oblasti nejsem úplným nováčkem. Přípravou podkladů a odborných studií jsem se podílel na vzniku několika zákonů, i jejich novel. V oblasti sociální péče o muže a ženy, válečné veterány, kteří bojovali za tuto zemi, i o politické vězně totalitních režimů, jsem stál u zrodu klíčových dokumentů Ministerstva obrany, jež vedou k jejímu rozvoji a dalšímu zkvalitňování.

Na poli mezinárodních vztahů jsem po léta budoval nejen spolupráci mezi Českou republikou a desítkami zemí celého světa v oblasti vojenských dějin, ale především jsem v často nesnad-

ných podmínkách usiloval o obnovu českých válečných hrobů na území Ruské federace, Slovenska, Srbska, Ukrajiny i mnoha jiných států.

Oblastem bezpečnosti politiky, mezinárodních vztahů, i problematice sociální péče bych se proto chtěl věnovat, budu-li zvolen, i nadále.

„Senát chápu jako záruku demokracie“

V neposlední řadě bych při práci v horní komoře Parlamentu rád využil svou původní profesi historika.

Mám proto velice vážný důvod. V poslední době jsme nejen svědky pokusů o přepisování dějin, ale i šíření polopравd a lží, které jsou využívány k rozdmýchávání nenávnosti uvnitř české společnosti. Vidíme, že se někteří lidé pokoušejí zpochybňovat základní kameny naší novodobé státnosti, neštítí se útočit proti našim národním hrdinům, ani zpochybňovat morální integritu českého národa. Není to náhoda, vždyť již v dávné minulosti byla jedním z důležitých kroků na cestě k zotročení národa snaha vzít mu jeho významné osobnosti a hrdiny, s nimiž by se mohl ztotožnit, k nimž by mohl vzhlížet a jejichž příklad by chtěl následovat. A nejen

mu tyto hrdiny vzít, ale dlouhodobým působením lží ho přesvědčit, že nikdy žádný neměl.

Kandidovat jsem se rozhodl právě proto, že Senát chápu jako záruku dalšího demokratického vývoje naší země, záruku toho, že nedojde k návratu poměrů v České republice před listopadem 1989. Sloužil jsem této zemi jako voják takřka třicet let a jsem připraven, budou-li voliči chtít, jí sloužit i nadále. Proto, abychom v této zemi žili spokojeně a bezpečně, abychom se za ni nemuseli stydět, a také proto, aby se historie neopakovala.

PROGRAMOVÉ PRIORITY

Česká republika jako bezpečná a spolehlivá země

Budujme hrdost na své předky a dějiny

Vzdělaná a sebevědomá občanská společnost

Podpora pro vědu, inovace a domácí průmysl

Kvalitní péče o seniory a hendikepované

Více na str. 7

Kdo jsem?

Narodil jsem se 30. března 1965 v Praze. Po absolvování gymnázia Jana Keplera jsem v letech 1984-1989 vystudoval historii a ruský jazyk na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Zájem o vojenské dějiny mě přivedl do Vojenského historického ústavu, kde jsem byl zaměstnán nejprve jako civilní historik a po návratu ze základní vojenské služby jako voják z povolání. Postupně jsem zde prošel funkcemi od řadového historika až po zástupce ředitele VHÚ. Kromě toho jsem se 18 let podílel i na navazování a budování mezinárodních vztahů České republiky na poli vojenských dějin.

(Pokračování na str.3)

Foto: archiv Eduarda Stehlíka

KDE MĚ MŮŽETE POTKAT – PROGRAM LETNÍCH KIN A BESED

Více na str. 2

VELKÝ ROZHOVOR S EDUARDEM STEHLÍKEM

Více na str. 4-5

Kde mě můžete potkat

Program letních kin a besed

Letní kina

V rámci předvolební kampaně jsem si pro vás připravil i letní kina. V nichž vám během šesti večerů představím filmy, které mám z toho či onoho důvodu rád.

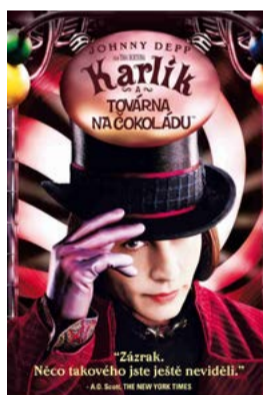
Gentleman
18. srpna 20:00

Klánovice,
před Halou starosty
Hanzala

1917
20. srpna 20:00

Podvinný mlýn,
Praha 9

Karlík a továrna na čokoládu
27. srpna 20:00

Park Zahrádky,
Praha 9

Nejtěmnější hodina
3. září 20:00

Horní Počernice,
Chvalská tvrz

Zlatý kompas
8. září 20:00

Central Park
Černý Most

Gran Torino
11. září 20:00

Újezd nad Lesy,
vedle fotbalového
hřiště, Čentická ul.

Změna programu vyhrazena.

Besedy

Můj volební obvod je bez přehánění plný významných dějinných událostí, mimořádných osobností a v neposlední řadě i hrdinů. Abych mohl alespoň některé z nich připomenout, rozhodl jsem se uspořádat cyklus besed na zajímavá témata vážící se k jeho historii. Tato setkání zároveň chápu jako příležitost, abychom se mohli společně vidět a lépe se poznat.

Vlasovci, války a Dolní Počernice
2. září 19:00

Dolní Počernice, Hotel Svornost

Letos jsme si připomínali 75. výročí konce druhé světové války a v souvislosti s tím se objevilo téma Vlasovců. Kdo vlastně byli příslušníci Ruské osvobozené armády, jak se oficiálně nazývali? Kde se vzali a jaký byl jejich podíl na bojích Pražského povstání? O tom všem, stejně jako o historii Dolních Počernic, které v obou světových válečných konfliktech ztratily na tři desítky svých občanů, si budeme vyprávět při tomto setkání.

Letci z Černého Mostu
10. září 18:00

Kyje, Bowling Kyje

Kyjské besedě jsem dal název Letci z Černého Mostu. Ne snad proto, že by tam nějakí bydleli, i když ani to nelze zcela vyloučit. Důvod je jiný. Černý Most je totiž výjimečný. Více než tři desítky jeho ulic nesou jména hrdinů. Příslušníků československého letectva, kteří za 2. světové války bojovali v řadách britské RAF za naši svobodu. Právě o nich, jejich bojovém nasazení a mnohdy tragických poválečných osudech, bude toto vypravování.

Vinořská fara a český protikomunistický odboj
14. září 19:00

Vinoř, Centrum Mariapoli

Troufám si tvrdit, že většina lidí o vinořské faře nikdy v životě neslyšela. Avšak pro ty, kdo se věnují dějinám odboje proti komunistickému režimu, představuje symbol. Právě zde se na podzim 1948 uskutečnila schůzka Milady Horákové, Vojty Beneše a několika dalších významných demokratických politiků, při které se radili, jak vzdorovat nastupující totalitě. Právě tomuto setkání a formám tzv. třetího odboje je věnována vinořská beseda.

Klánovice a osudný rok 1938
15. září 19:00

Klánovice, KC Nová Beseda

Bezprostředně poté, co vláda Republiky československé vyhlásila 23. září 1938 všeobecnou mobilizaci, opustila Prahu kolona vozidel s velením čs. armády. Z centra hlavního města zamířila na východ, do Klánovic. V tamní Masarykově škole sídlilo až do 26. září 1938 Hlavní velitelství čs. branné moci v čele s generálem Ludvíkem Krejčím. O něm, jeho mužích i možnostech obrany ČSR v tragickém roce 1938 si budeme vyprávět v Klánovicích.

Operace ANTHROPOID a hrdinové Prahy 9
16. září 18:00

Praha 9, Divadlo Gong

O operaci Anthropoid – atentátu na Reinharda Heydricha – již bylo napsáno mnohé a jména dvou jejích hlavních aktérů, rotmistrů Josefa Gabčíka a Jana Kubiše, zná každý. Svůj úkol by však nikdy nemohli splnit bez pomoci stovek statečných vlastenců, kteří jim nezištně pomáhali. Naprostá většina z nich za to zaplatila životy svými, i svých nejbližších. Nemalá část těchto statečných mužů, žen a dokonce i dětí žila v ulicích dnešní Prahy 9.

Zadavatel/Zpracovatel: Koalice ODS a KDU-ČSL

Čekal Horní Počernice osud Lidice?
17. září 19:00

Horní Počernice, Restaurace Sezona

Ve středu 10. června 1942 nacisté v rámci represálií po atentátu na Reinharda Heydricha vypálili a vyvraždili obec Lidice u Kladna. O dva týdny později stihl stejný osud kamenickou osadu Ležáky na Chrudimsku. V souvislosti s pátráním gestapa se do hledáčku nacistických bezpečnostních složek dostaly i další obce okupovaného Československa. Vedle Bernartic u Tábora šlo v jednu chvíli i o Horní Počernice. Mohly skončit stejně jako Lidice?

Vojenská odbojová organizace Obrana národa a pplk. František Nováček
22. září 19:00

Běchovice, Stará Pošta

Bezprostředně po okupaci zbytku českých zemí nacisty vznikla již v březnu 1939 vojenská odbojová organizace Obrana národa, v jejímž čele stanul armádní generál Josef Bílý. V krátké době byla vybudována ilegální Zemská vojenská velitelství, velitelství podzemních divízií, pluků a praporů, kterým velely významné vojenské osobnosti československé armády. Jednou z nich byl i ruský legionář, podplukovník pěchoty František Nováček z Běchovic.

Zahraniční operace Armády a PČR
23. září 18:00

Praha 9, Klub Knoflík na Proseku

Od vzniku České republiky se již příslušníci naší armády zúčastnili desítek nasazení na nejrůznějších místech tohoto těžce zkoušeného světa. Prošli bývalou Jugoslávií, Irákem, Afghánistánem i řadou afrických zemí, působili na Sinaji. Náročné úkoly při ochraně našich zastupitelských úřadů však za hranicemi České republiky plní i příslušníci elitní policejní jednotky URNA. Právě těmto statečným mužům i ženám bude věnováno toto setkání.

Jan Kubiš a otazníky kolem operace Anthropoid
24. září 18:00

Újezd nad Lesy, Divadelní sál ZŠ

To, že byl rotmistr Jan Kubiš mužem, který 27. května 1942 vrhl v Praze bombu na mercedes Reinharda Heydricha, ví dnes u nás téměř každý. Avšak o tom, jak dramatické byly životní osudy tohoto mladého muže, má povědomí jen malá hrstka zasvěcených. Právě o něm, jeho statečných spolupracovnících i mnoha dalších zajímavostech vážících se k neúspěšnějšímu odbojovému činu v nacisty okupované Evropě, si budeme povídat v Újezdě nad Lesy.

Legie, Tomáš Garrigue Masaryk a Koloděje
29. září 19:00

Koloděje, Multifunkční sál nad školkou

Letní sídlo našich prezidentů si většinou spojujeme se zámekem v Lánech. Téměř nikdo již dnes neví, že nedlouho po vzniku Československé republiky pobýval Tomáš Garrigue Masaryk i na zámku v Kolodějích. Vzhledem k tomu, že náš první prezident říkával, že „bez legií by nebylo naší samostatnosti“, rozhodl jsem se kolodějské setkání věnovat především čs. legionářům, kteří za svobodu své země bojovali a umírali v Rusku, Francii a Itálii.

Kdo jsem – můj životopis

Pokračování ze str. 1

V letech 1994-2002 jsem zastával funkci generálního sekretáře, a poté deset let funkci prezidenta České komise pro vojenské dějiny, která je členkou Mezinárodní komise pro vojenské dějiny – CIHM (Commission Internationale d' Histoire Militaire). V srpnu 2012 jsem byl přeložen na Ministerstvo obrany, kde jsem následně působil jako poradce několika ministrů (nejdéle jsem působil u RNDr. Alexandra Vondry a Ing. Vlastimila Picka). Zároveň jsem byl resortem vyslán jako 1. náměstek na Ústav pro studium totalitních režimů. Od března 2014 do prosince 2019 jsem zastával funkci ředitele odboru pro válečné veterány Ministerstva obrany, kde jsem se zásadním způsobem zasloužil o vytvoření přelomové koncepce péče o válečné veterány, vedl jsem často velice složitá jednání ve věci obnovy hrobů čs. legionářů v zahraničí (zejména na území Ruské federace, Ukrajiny a Slovenska), řídil jsem péči o válečné hroby na

území České republiky a zodpovídal jsem za naplňování zákona o účastnících odboje a odporu proti komunismu. V červnu 2014 mě Senát Parlamentu České republiky zvolil jako kandidáta Poslanecké sněmovny do Rady Ústavu pro studium totalitních režimů a tuto pozici jsem obhájil i v roce minulém. Kromě svého pracovního zařazení jsem se věnoval dalšímu rozšiřování své vědecké a odborné kvalifikace. Absolvoval jsem doktorandské studium na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, získal jsem titul MBA v oboru bezpečnostní a krizový management a absolvoval jsem Kurz generálního štábu na Univerzitě obrany v Brně, který představuje nejvyšší vojenské odborné vzdělání, jakého může voják v České republice dosáhnout. Na konci roku 2019 jsem byl přeložen v hodnosti plukovníka generálního štábu do zálohy a dnem 24. února 2020 jsem byl na základě úspěšně absolvovaného výběrového

řízení jmenován ředitelem Památníku Lidice. Přestože jsem původní profesí vojenský historik, většina pozic, které jsem v uplynulých dvaceti letech zastával, byla ryze manažerská. I tak se snažím ve volných chvílích věnovat publikační a výstavní činnosti. Jsem autorem nebo spoluautorem tří desítek monografií, několika desítek článků a odborných studií i 35 výstav. Spolupracoval jsem rovněž na řadě televizních dokumentů včetně rozsáhlých a oblíbených cyklů Heydrich – konečné řešení, Raport o Velké válce, nebo Tajemství rodu. V roce 2011 jsem byl hlavním odborným poradcem celovečerního filmu Lidice, který režíroval Petr Nikolaev a od počátku roku 2012 jsem pravidelným hostem populární relace Českého rozhlasu Jak to vidí. Od roku 1998 se kromě výše uvedeného věnuji i pedagogické činnosti. Působil jsem jako vysokoškolský pedagog na Fakultě sociálních věd i Filozofické fakultě Univerzi-

ty Karlovy, na CEVRO Institutu i Univerzitě obrany v Brně. Kromě toho jsem několik let přednášel v kurzech pro další vzdělávání pedagogů základních a středních škol, které s akreditací Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy organizoval Památník Lidice. I dnes se věnuji rozsáhlé přednáškové činnosti, zejména pro školy, knihovny a muzea. Za svou práci jsem byl opakovaně oceněn našimi i zahraničními medailemi, a to včetně tří Záslužných křížů ministra obrany České republiky a nejvyššího rezortního ocenění – Vyznamenání Zlaté lípy. Kromě toho mi bylo 27. října 2006 uděleno čestné občanství obce Lidice. Hovořím anglicky, rusky, srbsky a česky. Kromě toho jsem schopen číst i v němčině a polštině. Pokud jde o můj soukromý život, jsem ženatý a mám čtyři děti.

Foto: archiv Eduarda Stehlíka

★★★

Foto: archiv Eduarda Stehlíka

Foto: archiv Eduarda Stehlíka

Podporují mě do Senátu

RNDr. Miloš Vystrčil

Předseda Senátu PČR, ODS

Eduard Stehlík je pro mě osobnost, která do Senátu patří. Pan doktor Stehlík je člověk, který je pro mě a ODS zárukou toho, že se v této zemi budou ctít demokratické principy a hodnoty, jako je svoboda, nezávislost nebo suverenita a že nepřipustíme, aby se minulost opakovala. Přeji panu doktorovi hodně štěstí!

Jan Bartošek

místopředseda Poslanecké sněmovny PČR, KDU-ČSL

Jaký je to člověk poznáte nejlépe z osobních setkání a zkušeností. Měl jsem tu čest a Eduard Stehlík pro mne patří do skupiny těch nejpoctivějších. Poctivost, pokora, lidskost, respekt k právu a hodnotám, vytrvalost, spolehlivost. V životě osobním i profesním. A přesně to jsou podle mne ideální charakterové předpoklady pro výkon senátora.

MUDr. Bohuslav Svoboda

bývalý primátor hlavního města Prahy, lékař

Kandidaturu pana doktora Stehlíka jsem velmi přivítal. Celý svůj politický život se snažím prosazovat demokratické hodnoty a podle mého názoru bude pan plukovník Stehlík v Senátu PČR tyto hodnoty nejen ctít, ale i hájit, což je v dnešní době obzvláště důležité. Erudované a morálně pevné osobnosti, jako je doktor Stehlík, navíc Senát velmi potřebuje.

Ing. Jiří Šedivý (arm.gen.v.v.)

bývalý náčelník Generálního štábu Armády ČR

Eduard Stehlík je skutečným vlastencem. Celý svůj život zasvětil službě České republice. Proto má moji podporu v kandidatuře na senátora jako nezávislý za ODS a KDU-ČSL. Je zárukou, že bude i v této pozici hájit zájmy občanů ČR.

Ing. Ondřej Martan

starosta MČ Praha – Běchovice

Plukovník Eduard Stehlík udělal mnoho pro naše veterány, pro zlepšení obrazu Armády ČR u veřejnosti a pro popularizaci vojenské historie. Jako starosta MČ Praha-Běchovice mám dost nabitý program, ale ve volném čase rád sáhnu po některé z jeho knih. Doktor Stehlík je pro mě ideální senátor, neboť je čestný, vzdělaný, nadstranický a pracovitý. Držím palce, Edo!

Václav Marhou

režisér, scénárista a producent

Eduard Stehlík znám dlouhé roky, během nichž jsem ho vždy potkával jako slušného a pracovitého člověka. Co může být - a zvláště dnes - víc?

Eduard Stehlík: Život bez uniformy je velká změna

Eduarda Stehlíka jistě mnozí z vás znají z televizních obrazovek či rozhlasového vysílání. Třicet let působil v Armádě České republiky jako voják z povolání, a to ve vojenském historickém ústavu a později na Ministerstvu obrany, kde v letech 2014–2019 vedl odbor pro válečné veterány. Od února letošního roku je ředitelem Památníku Lidice a nyní kandiduje jako nezávislý kandidát s podporou ODS a KDU-ČSL do Senátu Parlamentu České republiky. Volební obvod 24, v němž se uchází o přízeň vás, voličů, pro něj není v žádném případě neznámý. Dvě desetiletí totiž žil v Dolních Počernicích a jako zástupce ředitele Vojenského historického ústavu zodpovídal za rozvoj Leteckého muzea ve Kbelích.

Pane plukovníku, jak vnímáte roli Senátu Parlamentu České republiky?

Když Senát vznikl, popravdě jsem si s ním zpočátku nevěděl rady a vnímal jsem ho spíše jako určitou reminiscenci na léta první republiky. Dnes ho vidím docela jinak. Vzhledem k tomu, že pro volby do Senátu platí jiná pravidla než pro volby do Poslanecké sněmovny, a navíc se obměňuje postupně, může vyvažovat určité výkyvy na politické scéně. V posledních letech Senát jednoznačně vnímám jako ochránce demokracie. Navíc i jako místo, kde jsou nastolovány otázky, které možná někteří lidé zapomínají, že by se nastolovat měly.

Co vás vedlo ke kandidatuře do Senátu právě ve volebním obvodu 24?

Důvod je prostý. Tento volební obvod totiž velice dobře znám. Dlouho jsem zde žil a po určité době dokonce i pracoval. Žijí zde dvě z mých čtyř dětí, mám tu mnoho blízkých přátel i známých, a i proto se sem velice rád vracím. Cítím se zde zkrátka doma.

A co na vaši kandidaturu říká rodina a přátelé?

Berou to jako určitou logickou formu mého dalšího profesního směřování. Neříkám, že jsou z toho nadšeni, bojí se, že se uvidíme ještě méně než dosud, ale jsou s tím srozuměni a mám jejich podporu. Moc si toho vážím.

Čím byste mohl podle vás obohatit současnou českou politiku?

Stále znovu mě překvapuje, kolik lidí, politiky nevyjímaje, je schopno se k něčemu vehementně vyjadřovat s jasně vyhraněnými názory, bohužel bez znalosti elementárních faktů. V okamžiku, kdy si někdo „hraje“ s historií a bez znalosti věci komentuje, může to způsobit neuvěřitelné zlo. Řekl bych, že o dějinách nejen této země něco vím a byl bych schopen přispět do diskuze, abychom byli národem hrdějším a sebevědomějším. Zároveň jsem se v době svého působení v armádě věnoval i otázkám bezpečnosti, mezinárodní politiky a v neposlední řadě i otázkám sociální péče. Myslím si, že bych mohl všechny tyto získané zkušenosti v Senátu využít.

V armádě jste působil na různých významných pozicích takřka tři desetiletí. Můžete stručně říci, co se vám povedlo?

Vzhledem k tomu, že mě lidé znají z televizních obrazovek v uniformě, vědí, že jsem se dlouhá léta věnoval především vojenským dějinám. Ve Vojenském historickém ústavu jsem pracoval nejprve jako vojenský historik, posléze

jako zástupce ředitele, pod kterého spadala vojenská muzea na Žižkově, v Lešanech i ve Kbelích. Vedle publikační činnosti jsem se zapojil i do přípravy celé řady výstav, z nichž ta určitě nejúspěšnější vznikla v květnu 2002 a jmenovala se „Atentát – Operace Anthropoid 1941-1942“. O tom, že šlo o výstavu mimořádně úspěšnou, svědčí i to, že byla posléze představena

oblékal. A zdaleka nešlo jen o to, že jsem si musel doplnit šatník. Co mě překvapilo nejvíce, byl jakýsi zvláštní vnitřní blok obléknout si uniformu, když už nyní nejsem v aktivní službě. Jako by to již nebyla uniforma, ale kostým a já bych se jejím oblečením vydával za někoho, kým již nejsem. Měl jsem ji od loňského prosince na sobě jen dvakrát. Vždy na pohřbu, když jsem se byl na-

hutných dělostřeleckých tvrzí, pěchotních srubů i malinkých řopíků, stejně jako jejich příprava k obraně mě nasměřovaly k zájmu o lidské osudy těch, kteří tento mimořádný pevnostní systém vybudovali, i těch, kteří ho měli bránit. Opevnění tak v mnohém ovlivnilo můj další život. Mnohé moje koníčky se totiž odvíjely právě od pohraničního opevnění. Ať již to byla láska k tu-

vybavenost, jakými jazyky se domluvíte vy?

Mluvím velice dobře srbsky. Maminka vyučovala srbochorvatštinu na státní jazykové škole a já měl i díky tomu hodně kamarádů ze zemí bývalé Jugoslávie. Složil jsem státnice z ruštiny, což byl můj druhý obor, který jsem vystudoval na Filozofické fakultě UK a mám jeden z nejvyšších stupňů zkoušky z angličtiny podle

14 lety udělila čestné občanství, odmítnout. Pozici ředitele Památníku Lidice jsem přijal s velkou pokorou a snažím se navazovat na všechno to dobré z činnosti mých předchůdců. Zejména první ředitelky lidického památníku Ing. Marie Tělučilové i jejího následovníka JUDr. Milouše Červencl. A pokud jde o plány, těch mám celou řadu. Za nejdůležitější považuji zvládnutí rekonstrukce muzea, které se bohužel nalézá v havarijním stavu a stejně tak zajištění hráze rybníka na pietním území v Ležákách, jehož stav rovněž není ani zdaleka uspokojivý. Jedním z úkolů, který jsem si vytkl, je i zbavení pietního území v Lidicích několika provizorních staveb, které zde vyrostly v padesátých letech a dosud ho z pro mě ne zcela pochopitelných důvodů hýzdí. Kromě toho chci pochopitelně pokračovat v pořádání Mezinárodní dětské výtvarné výstavy (letos se uskutečnil již její 48. ročník!), dětské vědomostní soutěže Lidice pro 21. století, stejně jako v publikačních i vzdělávacích projektech, které jsou pro výchovu nejmladší generace mimořádně důležité. Přestože jde o řadu náročných úkolů, jsem přesvědčen, že se zastávání postu senátora s ředitelskou funkcí v Lidicích skloubit dá. Dokonce se domnívám, že se zkušenosti získané na těchto dvou místech dají vzájemně provázat a být jedné i druhé pozici k užítku.

Předpokládám, že vzdělávání mládeže v oblasti moderních dějin považujete za důležité. Zmiňoval jste se, že byste se rád věnoval i tomuto tématu.

Jde o naprosto klíčovou věc. Bez vzdělaných, kriticky myslících mladých lidí, kteří budou informováni o dějinách své země a jejich hrdinech a budou na tuto zemi hrdí, si vůbec nedovedu představit pozitivní budoucnost České republiky. Sám osobně přednáším jako externista na několika vysokých školách, a věnuji se i rozsáhlé přednáškové činnosti například pro knihovny či regionální muzea a při setkáních s posluchači si z jejich otázek znovu a znovu uvědomuji, jak moc je to důležité. Pokud bych se stal senátorem, chtěl bych se věnovat i otázkám společných se vzděláváním. Není to nelogické, vždyť jsem se měl po absolvování Filozofické fakulty UK sám stát učitelem.

Čím to podle vás je, že se v poslední době intenzivněji než dříve objevují snahy přepisovat historii. Jinými slovy interpretovat ji navzdory historickým faktům jinak. Co s tím?

Osobně se domnívám, že tyto snahy jdou ruku v ruce s tím, jak nás pomalu ale jis-

Foto: Michal Čížek

Zadavatel/Zpracovatel: Koalice ODS a KDU-ČSL

i zahraniční veřejnosti v Berlíně, Miláně a Bratislavě. Velkou část mé vojenské kariéry však v posledních letech vyplňovala především manažerská činnost. Byl jsem poradcem několika ministrů obrany a jako ředitel odboru pro válečné veterány jsem zajišťoval jak péči o veterány 2. světové války, tak péči o muže a ženy, kteří se zúčastnili současných zahraničních operací Armády České republiky. Považuji za čest, že se mi podařilo některým z nich skutečně pomoci.

Změnil se vám život bez uniformy?

Příznám se, že pro mě to byla velká změna. Asi jako pro každého, kdo ji téměř třicet let

posledy rozloučit s kamarády, starými vojáky, kteří by mi to, že jsem dorazil v civilu, jistě neodpustili. Nicméně v hlavě člověk vojákem zůstává i nadále. Vždyť se také říká: jedním vojákem, navždy voják. A myslím si, že je to pravda.

Jaké jsou vaše koníčky?

Mým velkým koníčkem, dá se bez přehánění říci koněm, jsou pochopitelně dějiny. Pokud bych však měl hovořit o prvopočátcích mého zájmu, nemohl bych vynechat československé stálé opevnění z let 1935-1938, ke kterému mě jako malého kluka přivedl můj tatínek. Dozajista tehdy netušil, jak zásadně mě tím ovlivní. Historie výstavby mo-

ristice, pobytu na horách, či fotografování.

Pěstujete nějaký sport?

V době středoškolského studia jsem se čtyři roky aktivně věnoval karate v rámci TJ Slavia a posléze TJ Uhelné sklady. Kvůli zranění jsem však musel tohoto sportu zanechat. Velice rád plavu a jak jsem již uvedl, věnuji se i turistice. Rád poznávám nejrůznější kouty České republiky, kterou považuji za jednu z nejkrásnějších zemí na světě. Ať soukromě, či služebně jsem procestoval desítky zemí a věřte mi, že vím, o čem hovořím.

U našich politiků se často naráží na malou jazykovou

norem NATO. Kromě toho čtu bez problémů v němčině a polštině.

Od února letošního roku jste ředitelem Památníku Lidice. Jaké s ním máte plány do budoucna? A je reálné spojit ředitelování s postem senátora?

Příznám se, že pokud by mi někdo před půlrokem řekl, že budu ředitelem lidického památníku, nevěřil bych mu. Původně jsem o tom, že bych se přihlásil do výběrového řízení, vůbec neuvažoval. Nicméně v okamžiku, kdy se na mě obrátili obyvatelé Lidic a požádali mě, zda bych tuto možnost neuvážil, uvědomil jsem si, že nemohu obec, která mi před

Foto: Michal Čížek

Zadavatel/Zpracovatel: Koalice ODS a KDU-ČSL

tě vzhledem k neúprosnosti času opouštět očití svědkové významných historických událostí 20. století. Pamětníci, kteří tyto věci viděli na vlastní oči a prožili doslova na vlastní kůži. Tím se některým silám nabízí příležitost relativizovat význam některých historických událostí, posouvat, či zcela převracet jejich význam, anebo je dokonce z dějin zcela vymazat. Tím se za pomoci lží, dezinformací i šíření nejrůznějších spikleneckých teorií snaží o ovlivňování naší budoucnosti. Protože ten, kdo ovládá minulost, skutečně ovládá i budoucnost. Je nutné s tím bojovat a bránit se tomu. Jde totiž o věc nesmírně nebezpečnou, kterou nesmíme podceňovat.

Jak se v souvislosti s výše uvedeným díváte na roli veřejnoprávních médií?

Význam veřejnoprávních médií i médií obecně je enormní. Ti, kteří v nich působí, by si proto měli denně uvědomovat svou obrovskou zodpovědnost. Je nutné, aby informace, které široké veřejnosti předkládají, byly pravdivé, ověřené a nezpochybnitelné. Stejnou zodpovědnost by však měli cítit i historikové, jejichž role a zároveň zodpovědnost dle mého názoru v následujících letech ještě poroste.

Českou republikou rezonují poslední měsíce vztahy s Ruskem. Jak se na ně díváte vy?

Troufám si říct, že Rusko a Rusy dost dobře znám. Na Filozofické fakultě UK jsem jako druhý obor vystudoval ruštinu, což znamenalo absolvovat celý jeden semestr v tehdejší Sovětskému svazu. Pro mě se místem mého půlročního pobytu stal Volgograd (v době carské éry Caricyn a později Stalingrad). Mohl jsem tak z blízka poznat místo velkého vítězství Rudé armády, které předznamenalo zlom ve válce na východní frontě. Mezi vysokoškolskými profesory, kteří nám tehdy přednášeli, jsem měl tu možnost poznat mimořádně přátelské lidi, vynikající odborníky ve svých oborech, ale i dámu, která nás byla schopna v okamžiku, kdy jsme se dostali na debatu o dějinách přesvědčovat o velikosti Ruska bez ohledu na historická fakta. Vzpomínám si, že došlo i na debatu o tom, co je starší, zda Pražský hrad, anebo moskevský Kreml. Když jsem na základě konkrétních dat doložil, že Hradčany jsou starší, uzavřela diskusi lakonickou větou: „Ale Kreml je barevnější!“ I v běžném životě jsem tehdy v Rusku zažil věci, které byly nejen v tehdejší Československu nemyšlitelné. Domnívám se, že by byl ještě dnes cestující v letadle překvapen, kdyby si vedle něj na sousední sedač-

ku přisedla babka s košem, ze kterého na vás budou vykukovat tři štěbetající husy. Tam to tehdy ale na vnitrostátních linkách žádná zvláštnost nebyla. Častokrát jsem si také tehdy vzpomněl na citát našeho prvního prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka, který kdysi napsal: „Rusové a také bolševici jsou děti svého carismu. Ten je staletími vychovával a vytvářel. Dovedli cara odstranit, ale neodstranili carismus. Mají carskou uniformu, třebaže ji nosí naruby. A Rus dovede nosit naruby, jak známo, také boty.“ A také jsem si mnohokrát uvědomil, že oblíbené vtipy o Rádiu Jerevan, které tehdy v Československu kolovaly, a na které si jistě někteří vzpomenou, nejsou od ruské reality příliš vzdálené. A to včetně těch, z nichž mrazí. Když teď na vaši otázku odpovídám, vybavil jsem si hned dva. Ten první zněl, zda může mladý komunista kritizovat usnesení Ústředního výboru Komunistické strany Sovětského svazu. Odpověď Rádía Jerevan zněla: „Může, ale škoda mladého komunisty.“ Ten druhý mi nedávno připomněl jeden z komentářů, které se objevily v rámci vzrušené diskuse na mé facebookové stránce, kde jsem zmínil téma sovětské okupace Československa v srpnu 1968. Vzápětí se objevilo několik trollů, kteří ji v rozporu s historickými skutečnostmi začali opět vydávat za tzv. internacionální pomoc. Při té příležitosti jeden z diskutujících připomněl starý „jerevanský“ vtíp: „Posluchač Rádía Jerevan se ptá, zda je pravda, že Československo požádalo vedoucí představitele Sovětského svazu v srpnu 1968 o vojenskou pomoc. Odpověď Rádía Jerevan zní: Vážený soudruhu posluchači, Československá republika požádala Sovětský svaz o vojenskou pomoc v roce 1938 a v roce 1968 se Sovětský svaz rozhodl této žádosti kladně vyhovět.“

Vy jste však do Ruska pravidelně jezdil i v době zcela nedávné. Jaké je současné Rusko?

Rusko je obrovská země a zároveň země neuvěřitelných kontrastů, které jsem měl možnost opakovaně poznat. Jen pro příklad. Přijedete do města, kde na jedné straně ulice bydlí lidé v dřevěných domcích, které zcela jistě ještě pamatují cara, a jen o pár metrů dál projdete v místech, kde byla ještě před pěti lety pouze holá pláň, branou obrovského vojenského muzea. Jeho centrální budova je velká jako dvě naše Národní muzea, uvnitř jste obklopeni mramorovými sloupy a kráčíte po podlahách, v nichž jsou z různobarevných mramorů vyloženy znaky jednotek i vyobrazení bojových scén. Co je

však nejpodstatnější, všude kolem vás, a to nejen v interiéru této budovy, ale i na pečlivě upravených plochách v jejím okolí, stojí tisíce exponátů bojové techniky. Mezi nimi do slova jeden unikát vedle druhého. A vy si uvědomujete, že vybudovat něco podobného a shromáždit takto mimořádnou sbírku muselo stát stovky milionů pochopitelně ne rublů, ale dolarů. A pak zjistíte, že je to muzeum soukromé...

Pokud vím, zodpovídal jste na Ministerstvu obrany mimo jiné i za obnovu válečných hrobů našich legionářů v Rusku. Jak se vám to dařilo?

Ano. Absolvoval jsem desítky jednání na nejvyšších úrovních počínaje Ministerstvem obrany v Moskvě až po zástupce regionálních vlád či starosty měst. Narazil jsem přitom pochopitelně na různé lidi. Od typických zástupců tzv. věrchušky, s nimiž bylo jednání složitě, či téměř nemožné, až po vnímavé a přátelské lidi, kteří nám při našem snažení vycházeli všemožně vstříc. Někteří z nich se dokonce účastnili našich pietních aktů v legionářských uniformách, což na některých místech současného Ruska vyžadovalo nemalý stupeň osobní statečnosti. Vždy se mi osvědčilo jednat s partneri, kteří seděli proti mně, jako rovný s rovným. Přesně podle onoho starého českého pravidla „já pán, ty pán“. V žádném případě se nehrbit, hovořit na rovinu a s pomocí argumentů se snažit druhou stranu přesvědčit, anebo se alespoň pokusit nalézt oboustranně přijatelný kompromis. Mnohdy tu pochopitelně nebylo jednoduché. Jednání „dřhla“, někdy se i na nějakou dobu zastavila, nicméně i s odstupem času jsem přesvědčen, že právě tento způsob nakonec přinesl ty nejlepší výsledky. Chtěl bych také zdůraznit, že při jednání o obnově hrobů našich legionářů mi často obyčejní Rusové vyjadřovali velkou podporu, pochopení a přátelství. Často zazníval i obdiv, jak se mi Češi staráme o památku našich padlých. Velice dobře si pamatují na jednoho pána, který ke mně přišel v Samaře, kde se nám dodnes nepodařilo válečný hrob našich legionářů obnovit, a řekl mi: „Víte, pane plukovníku, to, zda tady ten váš pomník bude jednou stát, je daleko důležitější pro nás pro Rusy než pro vás. Protože my podle toho poznáme, že se i v Rusku začíná něco měnit.“

Jak nahlížíte na cestu předsedy Senátu na Tchaj-wan?

Moje odpověď je jednoznačná. Česká republika je suverénní stát. Miloš Vystrčil je předseda Senátu, druhý nejvyšší ústavní činitel. A jestliže se rozhodne, že pojedje, tak pojedje.

Co chystáte v rámci volební kampaně a jak bude probíhat?

Jak je myslím v těchto mých volebních novinách vidět, chci být především mezi lidmi. Připravil jsem si nejenom Stehlíkova letní kina, pro která jsem vybral šest zajímavých filmů, ale i řadu besed, během nichž chci s lidmi hovořit o dějinách svého volebního obvodu i jejich širších souvislostech. Díky svému synovi, který mě přemluvil, abych si vytvořil facebookovou stránku, píšu již několik měsíců příspěvky věnované našim nejnovějším dějinám i jejich hrdinům, což, jak jsem zjistil, lidi opravdu zajímá. Jejich bezprostředních reakcí si moc vážím. Proto v tom budu samozřejmě pokračovat i nadále a navíc jsem se rozhodl, že část svých příspěvků zaměřím i na historii, významné osobnosti a památky mého volebního obvodu. Nesmím zapomenout ani na mé zbrusu nové webové stránky eduardstehlik.eu. Ale jak jsem výše uvedl, chci být co nejvíce mezi lidmi. Ti pro mě vždy byli, jsou a budou nejdůležitější.

★★★★

Na Proustův dotazník odpovídá Eduard Stehlík

Tvá oblíbená ctnost?

Statečnost.

Čeho si nejvíc vážíš u mužů?

Když drží slovo.

Čeho si nejvíc vážíš u žen?

Smyslu pro humor.

Pro kterou lidskou chybu máš největší pochopení?

Důvěřivost.

Jaká je tvá nejvýraznější vlastnost?

Pracovitost.

Čeho si nejvíce ceníš u svých přátel?

Pochopení a podpory.

Co považuješ za svůj největší nedostatek?

Přílišnou důvěřivost.

Tvá oblíbená činnost?

Fotografování, turistika, psaní knih.

Jakou vlastnost nejvíc odsuzuješ u jiných lidí?

Závist.

Jakého žijícího člověka nejvíc obdivuješ?

Válečného veterána Lukáše Hirku.

Za co nejvíc utrácíš?

Za knihy.

Jaká je vůně tvého dětství?

Vůně čerstvě vypraných peřin u babičky.

Jakým žijícím člověkem nejvíc opovrhuješ?

On to dobře ví, takže ho nemusím jmenovat.

Jaká je tvá představa štěstí?

Rodina.

Jaká je tvá představa neštěstí?

Utrpení mých blízkých.

Kde jsi nejšťastnější?

Na horách.

Kdybys na sobě mohl změnit jedinou věc, co by to bylo?

Přílišnou důvěřivost k lidem, kteří si to nezaslouží.

Co považuješ za svůj největší úspěch?

Že jsem vychoval čtyři fajn děti.

Kde bys chtěl žít?

Tam, kde žiji.

Co je podle tebe nejhorší utrpení?

Když vám nadřizený hlupák brání vytvořit něco dobrého.

Jaké je tvé oblíbené zaměstnání?

Mýtí nádobí. V krátké době vidím výsledek svého snažení.

Tvůj oblíbený spisovatel?

Velice složitá otázka, jsou jich desítky. Za české Karel Čapek, ze zahraničních Frederick Forsyth.

Tvůj oblíbený básník?

Karel Kryl.

Tvůj oblíbený literární hrdina?

Hercule Poirot.

Tvá oblíbená literární hrdinka?

Lisbeth Salanderová.

Tvůj oblíbený malíř a skladatel?

Malíř Alfons Mucha, skladatel Ennio Morricone.

Kterou historickou postavu nesnášíš?

Hitlera a Stalina.

Kterého hrdinu a hrdinku z historie obdivuješ?

Jana Kubiše a Inku Bernáškovou.

Kdo jsou tví hrdinové v reálném životě?

Vojáci, policisté, hasiči, záchranáři.

Kterou vojenskou operaci v historii nejvíce obdivuješ?

Operaci Overlord – invazi do Normandie.

Kterou reformu ve světové historii nejvíce obdivuješ?

Zrušení nevolnictví a svobodu vyznání.

Jak máš oblíbená jména?

Richard, Mariana.

Nejoblíbenější jídlo a pití?

Svíčková a portské, i když to k sobě příliš nejde.

Tvá oblíbená květina?

Růže. Nejen ta lidická.

Tvé oblíbené zvíře?

Pes.

Tvá oblíbená barva?

Modrá. I když by asi většina čekala zelenou.

Co nemáš rád?

Hloupé a namyšlené lidi.

Čeho nejvíc lituješ?

Že někteří lidé odešli navždy dřív, než jsem se jich stihl na některé věci zeptat.

Čeho se nejvíc bojíš?

Lidské hlouposti.

Tvá oblíbená píseň?

Karavana mraků (Karel Kryl).

Jaké je tvé oblíbené motto?

K triumfu zla stačí, aby dobří lidé nedělali nic.

(Edmund Burke)

Jaký je tvůj současný stav myslí?

Čistá hlava.

Několik slov k historii mého volebního obvodu

Při pohledu na dějiny mého volebního obvodu se nemohu ubránit tomu, abych na ně nenahlížel jako historik, který se prakticky celý svůj profesní život věnoval dějinám 20. století. Když jsem bydlel v Dolních Počernicích, vodíval jsem děti do školy i na nejrůznější kroužky kolem pomníku počernických občanů, kteří padli v letech 1. světové války. Nikdy mi z paměti nevymizí nápis, který na něm můžeme číst: „Nebyla marnou vaše obětí bratři, jí vděčně vzpomíná svobodný Čech.“ Opravdu, onen hrůzný válečný konflikt zrodil naši samostatnost. Na mapě Evropy se objevil nový demokratický stát – Republika československá, jejíž první prezident T. G. Masaryk patřil mezi uznávané osobnosti nejen v Evropě, ale i ve světě. Když pro tohoto mimořádného muže hledali letní prezidentské sídlo, padla volba na zámek v Kolodějích. Některá důležitá rozhodnutí z počátků naší novodobé státnosti byla bezpochyby přijata právě tam. Československo bylo v období mezi dvěma světovými válkami zemí, kterou proslavil i její průmysl. Továrnami, které jí přinesly světovou

proslulost, byly bezpochyby i ČKD – Českomoravská Kolben-Daněk a Aero sídlící ve Vysočanech. Jen nedaleko od nich vzniklo letiště v Praze – Kbělicích, jež je výjimečné nejen pro svou bohatou a dlouhou historii, ale i proto, že je dodnes fungujícím vojenským letištěm a zároveň sídlem Leteckého muzea se stovkami výjimečných exponátů. Právě Kbely byly jedním z míst, kde stovky mladých pilotů vzletaly k plnění svých úkolů a denně dokazovaly, že „vzduch je naše moře“. Vedle slavných historických okamžiků jsou však dějiny volebního obvodu 24 spojeny i s událostmi podstatně tragičtějšími. Málokdo již ví, že se z budovy Masarykovy školy v Klánovicích stalo na podzim osudného roku 1938 na několik dní sídlo Hlavního velitelství čs. armády. Armády, která byla o pouhý týden později donucena zradou ke kapitulaci. Podpisy západních velmocí pod hanebnou mnichovskou dohodou byly odvolány teprve v létě roku 1942. Poté, co byl v Praze uskutečněn úspěšný atentát na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha, nacisté přistoupili k bestialním

represáliím, jež si vyžádaly životy tisíců obyvatel protektorátu. Byla mezi nimi i řada lidí, kteří žili v současné Praze 9 a bez nichž by nemohl být tento nejuspěšnější odbojový čin v nacisty okupované Evropě nikdy uskutečněn. Když jsem v zahraničí přednášel o dějinách našeho odboje za 2. světové války, posluchači si většinou kromě atentátu na Heydricha vybavili i účast našich letců, kteří bojovali proti nacistům v řadách britského královského letectva (RAF). I tato významná dějinná stopa je v mém volebním obvodu zastoupena. Na Černém Mostě totiž nesou více než tři desítky ulic jména československých letců v čele s jejich tehdejšími veliteli, leteckým maršálem Karlem Janouškem. Podobné místo nikde jinde nenajdete. Hovoříme-li o moderních dějinách a o boji za svobodu a lidská práva, nesmíme zapomenout na to, že zde existoval i odboj třetí. Odboj proti komunistické totalitě. Jedním z jeho symbolů je fara ve Víně, kde se uskutečnila památná schůzka významných demokratických politiků v čele s dr. Miladou Horákovou a bratrem

nedlouho předtím zesnulého prezidenta republiky, Vojtovo Benešem. Pro mě osobně je symbolem hrdinských i tragických dějin naší země ve 20. století osud stíhacího pilota Josefa Brykse. Muže, který statečně bojoval v řadách britského královského letectva a poté, co se dostal do německého zajetí, se z něj pokusil několikrát uprchnout. Jeho příběh byl tak mimořádný, že o něm dokonce ve Velké Británii natočili film „Srdce v zajetí“. Jeho rodná země se však k němu zachovala zcela odlišným způsobem. Po vítězství komunistického režimu byl vyhozen z armády, zatčen, odsouzen k mnohaletému vězení a nakonec v srpnu 1957 umučen v pracovním táboře Rovnost na Jáchymovsku. Jeho osud je mementem. Varováním, aby se podobné hrůzy již nikdy neopakovaly. I proto je na titulní straně mých volebních novin portrét Josefa Brykse na „Bryksových schodech“, které se nedávno právem staly jednou z dominant Černého Mostu.

★★★

Foto: archiv Eduarda Stehlíka

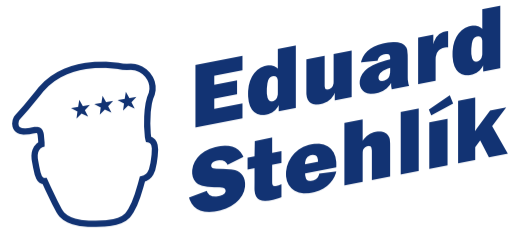
Foto: archiv Eduarda Stehlíka

Foto: archiv Eduarda Stehlíka

Foto: archiv Eduarda Stehlíka

PROGRAMOVÉ PRIORITY

Česká republika jako bezpečná a spolehlivá země

Po dlouhých čtyřiceti letech totality jsme se stali plnoprávními členy mezinárodního společenství. V Evropské unii i Severoatlantické alianci máme svá práva, ale také povinnosti. Buďme vždy spolehlivými, předvídatelnými spojenci. Nebojme se však nesouhlasit a vyjádřit odlišný názor. Jsme nezávislá a suverénní země, a proto jednejme se zeměmi, jako je Rusko nebo Čína, hrdě a sebevědomě, dle starého českého rčení „já pán, ty pán“. Absolvoval jsem řadu složitých mezinárodních jednání a věřte mi, že to jde.

Budujme hrdost na své předky a dějiny

Česká republika je zemí s bohatou historií i mnoha výjimečnými osobnostmi. Její slávu vždy šířili umělci, vědci, sportovci, ale také vojáci. Naši předkové vybojovali samostatnost této země se zbraní v ruce a v průběhu 2. světové války se podíleli na jejím osvobození. Přinesli přitom nemalé oběti. I v letech komunistické totality občané bojovali za lidská práva, svobodu a demokracii. Máme tisíce hrdinů! Poznávejme je, važme si jich a budme na ně hrdí. Nenechme si namlouvat, že jsme národem neschopných zbabělců. Nedopusťme, aby se historie opakovala!

Vzdělaná a sebevědomá občanská společnost

Mezi dvěma světovými válkami bylo Československo považováno za zemi s nejvzdělanějšími občany a nejvyšší gramotností na světě. Souviselo to i se společenskou prestiží učitelů, kteří tvořili pilíř střední třídy. Dnes mají naši učitelé jedny z nejnižších mezd v rámci zemí OECD a od toho se bohužel odvíjí vnímání jejich důležitosti pro tuto zemi a společnost. Vraťme učitelům jejich prestiž, vždyť co je důležitějšího než kvalitní vzdělání! Potřebujeme, aby školy vychovávaly vzdělané, sebevědomé a kriticky myslící občany.

Podpora pro vědu, inovace a domácí průmysl

Prvorepublikové Československo bylo zemí, která „obula svět a postavila ho na kola motocyklu“. I dnes jsou některá výrobní odvětví u nás na světové úrovni, ať již jde o moderní technologie a inovace, či o tradiční oblasti, jakými jsou strojírenství, zde například výroba služebních, loveckých a sportovních palných zbraní. Všechny země podporují svůj průmysl a budu to dělat i já.

Kvalitní péče o seniory a hendikepované

Vyspělost země se pozná mimo jiné i podle toho, jak pečuje o své seniory a hendikepované. Nejde přitom jen o na první pohled patrnou institucionalizovanou péči, jakou představují domovy pro seniory, domovy s pečovatelskou službou nebo hospici, ale o celkovou atmosféru ve společnosti a z ní vyplývající chování k lidem, kteří si zaslouží důstojné stáří a naši úctu. Obdobné je to i s péčí o hendikepované. Řadu let jsem se staral o válečné veterány a zkušenosti získané v této oblasti chci uplatňovat i nadále.

KDU-ČSL

ODS

SVOBODA SE BRÁNÍ!

O SVOBODĚ SE NEDISKUTUJE

Eduard Stehlík

kandidát do Senátu PČR | 2. a 3. října 2020

eduardstehlik.eu

Zadavatel/Zpracovatel: Koalice ODS a KDU-ČSL